

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, zastúpeného advokátskou kanceláriou F., proti povinnému: **P.**, o vymoženie pohľadávky **309,38 eur s príslušenstvom**, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. septembra 2013 č. k. 41CoE/237/2013-42, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e**.

Povinnému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen uznesením z 29. 06. 2012 č. k. 22Er/158/2009-21 exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, keď dospel k záveru, že z rozhodcovského rozsudku, ktorý bol predložený ako exekučný titul, nie je možné posúdiť ani rozlíšiť čo tvorí samotnú istinu a čo sú poplatky a sankcie za nesplnenie zmluvných povinností, a preto nie je možné posúdiť ich primeranosť a súlad so zákonom, pričom rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré zaväzovalo povinného na úrok z omeškania vo výške 91,25 % ročne je rozhodnutím, ktoré zaväzuje na plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom.

Súd priznal súdnemu exekútorovi podľa § 14 ods. 1, 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov odmenu a v súlade s § 196 Exekučného poriadku i uplatnenú 20 % DPH, spolu vo výške 40 eur.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací napadnutým uznesením zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 41CoE/237/2013-42 návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení v časti zamietnutia návrhu na prerušenie konania poukázal na ustanovenie § 36 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), podľa ktorého exekučné konanie nemožno prerušiť okrem prípadov, keď tak ustanoví osobitný predpis. Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 6. októbra 1982 vo veci CILFIT, C-283/81 v bode 9., z ktorého vyplýva, že nepostačuje tvrdenie niektorého z účastníkov konania, že zo sporu vyplýva otázka výkladu práva Spoločenstva na to, aby bol dotknutý súd povinný usúdiť, že ide o otázku položenú v zmysle článku 177. Poukázal aj na uznesenie Súdneho dvora zo dňa 16. novembra 2010 vo veci P., C-76/10, kde v bode 60. s 79. uviedol, že súdny dvor môže vykladať všeobecné kritériá používané normotvorcom Únie na účely definovania pojmu nekalá podmienka, ale nie je oprávnený uplatniť právne predpisy Únie na konkrétny prípad. Odvolací súd samotný návrh oprávneného na položenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ považoval za nedôvodný, pretože súd v predmetnom konaní neaplikuje priamo ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa upravené v smernici Rady č. 93/13/EHS, a teda ani písm. g/ ods. 1 prílohy k tejto smernici, výklad ktorého ustanovenia oprávnený žiadal v prvej otázke. Súd danom prípade predovšetkým aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľov.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie a aplikácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejedanie veci vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku) ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnému (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 19. marca 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová